

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen

verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redactie:

Ds. M. Baan, Zeist; Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. R. Kok, Nijkerk; Ds. H. van Leeuwen, Urk; Ds. C. Smits, Sliedrecht-Centrum; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redactie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13, Meerkerk. Telefoon 01837-357

Administratie:

Joh. van der Lee, Van Eeghenstraat 14, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn.

Abonnementsprijs f 6,— per jaar.

Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en voor Canada 3 dollar per jaar.

Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

DE BELIJDENIS VAN THOMAS

Mijn Heere en mijn God.

Joh. 20 : 28b

Het is maar een korte belijdenis die Thomas heeft uitgesproken, en toch is de inhoud van deze vijf woorden alleen maar bij benadering weer te geven, want een meerdere, een hogere belijdenis van Christus is er niet. Hij is de Heere en God. Niemand van de discipelen had dat nog zo duidelijk uitgesproken, met deze belijdenis was Thomas, die eerst door ongeloofstwijfel werd geslingerd, de anderen vooruit. Hier zien we wat het uitwerkt als de Heere spreekt.

Het is toch immers wel aan te nemen, dat ook de discipelen er bij Thomas op aangedrongen hebben niet te volharden in zijn ongeloof, toen hij hun getuigenis, dat ze de Heere gezien hadden, niet wilde aannemen. Maar wat ze ook gezegd mogen hebben, het hielp niet. Dat werd anders toen de Heere hem in liefde opzocht en bestraft: „Wees niet ongeloofig maar gelovig”.

Er gaat kracht uit van Zijn woord. Als Hij spreekt moet het ongeloof wijken, dan wordt de strik gebroken en komt het geloof in oefening, zo zelfs dat Thomas een belijdenis uitsprekt die nog niet gehoord werd. Zijn belijdenis was het antwoord op het spreken des Heeren.

Christus is de Heere. Zo was het veelvuldig gezegd door de profeten. Denk b.v. aan Jesaja die van Hem gezegd heeft: „En de heerschappij is op Zijn schouder”, en die Hem genoemd heeft „de Vorst en Gebieder der volken”. Van Hem getuigt Ps. 72: „Ja alle koningen der aarde zullen zich voor Hem nederbuigen, alle heidenen zullen Hem dienen”. In overeenstemming met wat de profeten gezegd hebben, heeft Christus Zich geopenbaard. Hoe kon het ook anders? Hij Zelf sprak door de profeten als Zijn organen, Hij is de wortel en de Geest van de profetie. Het Woord en Christus zijn daarom niet te scheiden. Dit mag in deze tijd wel onderstreept worden, nu het gezag van de Schrift wordt betwist en ondermijnd, zoals dat wellicht nog nooit is gebeurd, en door niet weinigen wordt gesteld, dat het tenslotte alleen maar om Christus gaat.

Nooit mag worden vergeten, dat Christus Zich openbaart in het gewaad van de Heilige Schrift en zo zien de Zijnen Hem door het geloof.

Christus is de Heere.

In die Naam glanst Zijn koninklijke majesteit, die in de staat van Zijn vernedering bedekt was, maar na Zijn opstanding ongesluierd van Hem uitstraalt.

Hij is de Heere, Die satan overwon en de dood heeft verslonden tot overwinning, Die over Zijn vijanden heeft getriomfeerd, Die de banden van alle gegebenen des Vaders losmaakt,

hen vergadert tot Zijn kerk en hen beschut en bewaart. De diep vernederde Christus is door God uitermate verhoogd. Om Zijn volbracht werk is Hij door God gesteld tot een Heere over alles en allen. God heeft Hem een naam gegeven welke boven alle naam is, opdat in de naam van Christus zich buigen zou alle knie dergenen, die in de hemel en die op de aarde zijn, en alle tong zou belijden dat Jezus Christus de Heere is tot heerlijkheid Gods des Vaders.

Die koninklijke heerlijkheid heeft Thomas door het geloof gezien en beleeden.

Zijn belijdenis gaat nog verder. Het geloof dringt door tot het diepste wezen van Christus.

In het eerste hoofdstuk van Johannes wordt gezegd: „In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God”. Bij het slot van dit evangelie wordt als antwoord op deze geopenbaarde waarheid door Thomas beleeden: Hij is Heere en God.

Deze belijdenis is dus de kroon op de Zelfopenbaring van Christus. Dit heilgeheim heeft Thomas leren verstaan, Hij is God. Dit is van de grootste betekenis voor de zaligheid. Hij geeft niet alleen goddelijk onderwijs, maar Zijn borgwerk heeft goddelijke waarde, omdat Hij God is. Hij alleen kon met Zijn offer de heilige God voldoening geven, en Zijn deugden verheerlijken, en God is in Hem verheerlijkt. Maar zó heeft Hij voor arme zondaren de toegang ontsloten tot God. Wie Hem gezien heeft, heeft de Vader gezien.

Deze belijdenis is wel heel rijk, maar nog is er niet alles van gezegd.

Thomas belijdt dat hij door genade deel gekregen heeft aan de Heere, hij zegt: „Mijn Heere en mijn God”. Als hij dat *mijn* niet aan zijn belijdenis had kunnen toevoegen, wat zou het hem dan gebaat hebben wat hij van Christus beleed?

Het is kostelijk als wij een goed inzicht in de waarheid hebben, als wij strijden voor de handhaving van de zuivere belijdenis, maar dat is op zichzelf niet genoeg om zalig te worden. Wij moeten persoonlijk delen in de genade van Christus, zullen wij God kunnen ontmoeten. Maar hoe kan een zondaar als Thomas Hem, Die hij als Heere en God beleed, de zijne noemen? Is dat niet te groot en te hoog? Het is goed ook deze vraag onder de ogen te zien, waar er velen zijn die hier zonder grond over heen stappen.

Niemand zou kunnen mijnen als er niet iets van de zijde Gods was voorafgegaan. Thomas mocht toeëigenen en mijnen omdat de Heere hem gemijnd had. Door Zijn opzoekende liefde verzekerde de Heere hem: „Gij zijt de Mijne”.

Thomas was door de Vader aan de Zoon ge-

VAN DE ADMINISTRATIE

Met veel dank mogen wij weer mededelen, dat wij sinds de laatste verantwoording, die ons wat somber stemde, bemoedigd zijn geworden. Niet alleen dat verschillende abonnees hun abonnementsgeld gireerden, maar er ook een extraatje bij deden, w.o. van een abonnee uit O.a.d.A. f 25,- en één uit 's Gravenzande van f 50,- met verschillende kleine giften, die wij niet minder waarderen. Alles te samen f 107,50. Wie verblijdt ons D.V. een volgende maal? Ons gironummer is 704350 t.n.v. Adm.: „Bewaar het Pand”, van Eeghenstraat 14, Alphen a/d Rijn. v.d.L.

Van de redactie

Enige tijd geleden wezen we op de mogelijkheid van de uitgave van preken van verschillende predikanten. We ontvingen gunstige reakties. Daaruit blijkt, dat er wel behoefte bestaat aan deze preken. Zal echter van de uitgave sprake kunnen zijn, dan zullen we toch nog wat meer instemmingen moeten hebben.

Daarom willen we hier nog eens op deze aan gelegenheid wijzen. Als er voldoende gunstige reakties komen kan de uitgave worden voorbereid. Als u belangstelling hiervoor hebt, wilt u dit dan even aan mij berichten?

Van verschillende kanten wordt er aandrang op ons uitgeoefend om te bevorderen, dat de artikelen van Ds. Kok in ons blad over: „De Pelgrimsreis is voor oud en jong”, in boekvorm worden uitgegeven. We hebben hierover al eens met de schrijver gesproken. Deze bleek in beginsel wel zijn medewerking te willen verlenen. Het gaat er nu om, of hiervoor voldoende belangstelling bestaat. We moeten het daarvan laten afhangen of tot voorbereiding van de uitgave kan worden overgegaan. Er komen nog enige bijdragen. Daarna zou het boek spoedig kunnen verschijnen. Blijkens informaties zou het bij een ruime oplage rond f 8,- moeten kosten. Dat is zeker niet te veel voor een dergelijke uitgave. Wie heeft hiervoor interesse?

B.

geven, en de Zoon heeft hem aanvaard en vrijgekocht en voor zijn schuld betaald met Zijn dierbaar bloed. De littekenen in Zijn doorboorde handen, die Hij Thomas toonde, waren daarvan het onweerlegbaar bewijs, en daar kreeg Thomas houvast aan door het heilvattend geloof. Dat is de grond waarop hij mocht mijnen. Dat is ook de grond voor elk kind des Heeren. Wanneer de Heere door Zijn Woord en Geest verzekert: „Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn”, dan mogen zij op goede grond de belijdenis van Thomas nastamelen: Heere, Gij zijt de mijne.

Deze belijdenis houdt zoveel in, er wordt in gezegd Zijn eigendom te zijn voor tijd en eeuwigheid. Vrijgekocht uit de macht van satan, zonde en dood. Zo is er geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn. Hij heeft hen gekocht, ze zijn Zijn eigendom, en Hij staat voor hen in. Wie zal dan beschuldi-

ging inbrengen, wie is het die verdoemt? Mijn Heere en mijn God.

Het is niet alleen de belijdenis van de hoogste zaligheid, maar tegelijk ook een belijdenis van onderwerping aan de Heere.

Dan is het immers, indien Hij uw Heere is zo buig u voor Hem. De Zijnen moeten dan niet meer zelf willen regeren, maar Hem laten regeren en zich aan Hem toebetrouwen. Zij moeten niet eigen wegen uitstippelen, maar achter Hem aankomen en in Zijn wegen gaan, ook al zijn het moeilijke wegen. Die belijdenis brengt mee om zichzelf te verloochenen, en Zijn juk op te nemen, en naar Zijn inzettingen te leven, dan moet het in het leven uitkomen, dat zij eens Anderen geworden zijn. Kortom, wie dat belijdt moet eigen wil en eigen vlees kruisigen.

Daarom brengt die kostelijke belijdenis onherroepelijk strijd mee. Neen, in de tijd der eerste liefde wordt dat niet zo verstaan. Dan is er dat gewillige bukken en buigen voor de Heere en de hartelijke overgave aan Hem.

Dan leeft in het hart wat Da Costa zong:

Voor U wil ik lijden,
Voor U wil ik strijden,
Voor U wil ik d' aarde doorgalmen van lof.
Aan U wil ik adem en levenszang wijden,
Tot de engel des Heeren mij slaak' uit het stof.

zulk een gelukkige tijd, lezer. Kent u daar wat van?

Maar wanneer de gevoelige gemeenschap met de Heere niet meer zo wordt beleefd en de liefde niet meer zo brandend is, dan komen we goed aan de weet, dat het vlees zich aan de wet Gods niet onderwerpt.

Het blijft een strijd in het leven van hen die deze grote genade kennen.

Gedurig willen zij weer zichzelf zijn en zelf regeren en eigen wegen uitstippelen. En hoewel het leven der genade daaronder zucht, toch vermogen zij in eigen kracht in die strijd niets. Maar de Heere wil Zijn kracht in hun zwakte volbrengen. Hij wil gedurig weer Zijn hulp ter verlossing tonen, wanneer de Zijnen Hem in die strijd veel mogen benodigen als hun Heere en hun God. Dan laat Hij het ondervinden, dat Zijn naam Vredevorst is. Zalig wie onder Hem mag buigen.

Hebt u dat geleerd? Nog laat Hij zich zoeken en vinden, en :

Wie Hem nederig valt te voet,
Zal van Hem Zijn wegen leren.

Kus de Zoon opdat Hij niet toorne en gij op de weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden.

Zaamslag.

Sneep.

De Pelgrimsreis is voor Oud en Jong

63

Hoewel de gewenste klaarheid bij het blikken naar de poort van de Hemelstad gemist werd, meenden de pelgrims toch nog wel enigszins een poort te onderscheiden en iets te bespeuren van de heerlijkheid der plaats.

Een klein stipje van al datschone waarvan gesproken wordt in de Schrift, mochten zij heel in de verte aanschouwen, opdat het ingaan in de eeuwige vreugde met des te meer ernst door hen gezocht zou worden.

Dankbaar zijnde voor het onderwijs van de herders in de dingen van Gods koninkrijk, was er een lofzang in het hart. Onderwijs is voor deze reizigers van grote betekenis, zelfs onmisbaar om te volharden in het goede. Zij gingen nu verder al zingende:

Dus worden door de herd'ren ons
Verborgeneen geopenbaard,
Aan niemand nog verklaard.
Wenst g u 't geheim ontdekt te zien,
't Verborg'ne en diepe te verstaan,
Wil tot de herders gaan.

Toen zij op het punt waren van te scheiden, gaf één van de herders hun een aanwijzing mee. Een ander zeide: „Neemt u in acht voor de Vleier!” Een derde waarschuwde hen, zich niet neder te leggen op de betoverde grond. Een vierde wenste hen een goede reis. En daarna ontwaakte ik uit mijn droom en dat gaf mij tijd daarvan mededeling te doen aan vrienden en bekenden.

Gekomen aan de voet van de liefelijke bergen, waar links van de weg de bekende struik Inbeelding lag, die door een kronkelpad met de weg waarop de pelgrims zich nu bevonden verbonden was, zodat wij tot op de dag van heden op de weg naar Sion reizigers ontmoeten die bij godsdienstige inbeeldingen leven.

De jonge man Onkunde was vanuit die streek op de weg gekomen en hield er zich van overtuigd ingang te zullen bekomen in de Hemelstad. Al wist hij van de enge poort niet te spreken, zodat hij langs de weg van de waarachtige bekering het komen aan de voet van het kruis niet zocht, hield hij er zich toch van verzekerd deelgenoot te worden van de eeuwige zaligheid.

Deze inbeelding hield hij tegen alle vermaningen in krampachtig vast, hij had niet de minste behoefte aan de kennis van de Waarheid. De man had genoeg aan zijn godsdienstige

inbeeldingen, hij was er zelfs rijk en gelukkig mee. Hoe jammer toch dat het onderwijs van de herders tot ontdekking en ontgronding door hem niet gezocht werd. Volgens de Schrift is dat wel een eerste vereiste op de reis naar een alles beslissende eeuwigheid.

Maar het is hem gezegd wat gekend moet worden tot zaligheid, en daarover zal hij, hopen wij, nog weleens nadenken. Wij bidden dat hij de dwaasheid van te vertrouwen op godsdienstige inbeeldingen zal leren verfoeien. Daarop hernam Hoop:

Laat Onkunde nu eens een wijle overdenken
Wat tot hem gezegd is; hij late ook niet na
Aan heilzame raad zijn vertrouwen te schenken,
Dat 't hoogste, door onkunde, hem niet ontga.

Ofschoon God ook hun Maker zij,
Verstandeloozen red Ik niet, spreekt Hij.

„En — voegde hij er aan toe — ik geloof niet, dat wij hem te veel opeens moeten zeggen; laten wij hem een poos alleen laten, dan kunnen we later nog met hem spreken als hij tenminste in staat is om het te dragen”.

Nu gingen zij beiden voor en Onkunde kwam achteraan. Toen zij een eindweegs gegaan waren, traden zij een zeer donkere laan in, waar zij een man ontmoetten, die door zeven duivelen met zeven sterke touwen gebonden was en door hen werd meegesleept naar de deur die zij aan de zijde van de heuvel gezien hadden. Dat deed het hart van de pelgrims met vrees vervullen. En begrijpelijk, want deze man is van het geslacht dat zichzelf meent te kunnen ontworstelen aan de heerschappij van zonde en satan, zodat hij Christus kwam te verwerpen. Al de vermaningen vanuit Zijn goddelijke zending werden in de wind geslagen en zo wordt dat boze geslacht steeds meer verbonden aan de vorst der duisternis.

Door niet te komen tot Christus, niet te vallen aan Zijn voeten om tesmeken om ontferming, bekamt het ongeloof steeds meer zijn heerschappij over het hart en leven van de mens. De Joden dachten vrij te zijn door te behoren tot het zaad van Abraham. En daar de mens van nature met al zijn godsdienst nog is een dienstknecht van zonde en satan, heeft Christus gezegd tot deze mensen: „Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij

waarlijk vrij zijn”. In Hem is de levendmaking tot verbreking van de kracht der zonde, de rechtvaardigmaking tot vergeving van de schuld der zonde en de heiligmaking tot doding van de smet der zonde.

In overdenking van de laatste ontmoeting, die het hart van de pelgrims vervulde met droefheid, zijn zij gekomen in het land van Kleingeloof. „Ik herinner mij thans iets, dat mij eens is verhaald als zijnde hier in deze streek aan een goed man overkomen. De naam van die man was Kleingeloof, doch hij was van een betrouwbaar karakter en hij woonde in de stad Oprecht. De zaak was deze: Dicht bij deze plaats loopt een laan op deze weg uit, Dodenlaan genoemd, omdat er zoveel moorden gepleegd worden. Toen nu Kleingeloof, die zich evenals wij op de pelgrimsreis bevond, bij de gevaarlijke plek was gekomen, waagde hij het om daar te gaan zitten slapen. Nu kwamen er drie ruwe booswichten aan van Bredewegspoort. Zij waren broeders en heetten: Lafhartig, Wantrouwen en Schuld. Toen zij Kleingeloof bemerkten, kwamen zij met grote haast op hem toelopen. Juist was de goedman ontwaakt en op het punt zijn reis voort te zetten. Op dit ogenblik nu kwamen zij bij hem en geboden hem op dreigende toon te blijven zitten waar hij was. Zo overrompeld stond Kleingeloof daar, bleek als een dode en had noch de kracht om zich te verdedigen, noch om te vluchten.

Toen gebod hem Lafhartig: „Geef hier uw beurs!” en toen hij dit niet spoedig genoeg deed (want hij had geen lust om zijn geld af te staan), greep Wantrouwen hem aan, en beroofde hem van een beurs met geldstukken. Nu begon Kleingeloof uit alle macht te roepen: „Dieven! dieven!” Doch Schuld sloeg hem met een zware knuppel op het hoofd, zodat Kleingeloof ter aarde stortte en zo bloedend daar neder lag, dat hij de dood nabij scheen. En al die jammer is Kleingeloof niet van buiten af, maar van binnenuit overkomen. 't Wordt ons hier wel aanschouwelijk voorgesteld alsof hij het leed van een martelaar moet dragen, doch dat is het niet. Het is al opgekomen uit zijn bedorven bestaan. Hij heeft de slaap der zorgeloosheid geslapen, zodat zijn lafhartig en wantrouwend bestaan, de Heere kwam te verdenken tot verzwakking van zijn geloof, dat toch al zo klein was. Zijn geweten sprak van schuld en dat sloeg hem ter neder. En in dat alles ging het om zijn beurs waarop hij in de grond der zaak meer vertrouwde dan op de gerechtigheid van Jezus Christus. In die beurs had hij een verzameling van allerlei aangename gemoedstoestanden die hem aftrokken van de troon der genade, want op de bank van vrije genade zijn die verzamelde muntstukken niet geldig.

A.

R. Kok.

42 Naar de Catechisatie

GODS BESLUITEN (vervolg)

Na enige onderbreking van onze artikelen door ziekte- en verhuizingsomstandigheden willen we nu onze lessen weer voortzetten in ons blad en stelle de hoogste Profeet en Leraar der gerechtigheid, Christus Jezus, die tot opscherping van de noodzakelijke kennis der Goddelijke waarheden, ons in Zijn Woord openbaard, en bovenal ten eeuwigen zegen. We hebben met u mogen handelen over enkele voornaamste eigenschappen van Gods besluiten, als wijs, vrijmachtig, onafhankelijk, algemeen (alles omvattend) en onveranderlijk. Nu nog iets over Gods besluiten betreffende het feit, dat zij ALGEMEEN zijn d.w.z. alles omvattend.

Er is dus niets, wat buiten Gods besluiten ligt. Dit kan ook niet, want dan zou er iets kunnen zijn, wat met eerbied gezegd, God zou onbekend zijn gebleven en Hem hebben verrast. Neen, „Gode zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend”, Hand. 15 : 18.

Dit geldt ook van de zonde en de zonde-val in het paradijs. God heeft ook deze besluten.

in Zijn eeuwig besluit opgenomen, maar onderscheidt u wel: niet tot Zijn verlustiging, maar tot betoning van Zijn rechtvaardigheid, die strafeisend en vergeldend is. In die zin valt zij onder het Goddelijk „moeten”, niet als dwang in God, maar als openbaring van Zijn heilige wil tot besturing en bestraffing, tot overwinning van de zonde.

Gods besluiten gaan over alle dingen, zowel over grote dingen als over de allerkleinste: „Ja ook de haren uws hoofds zijn alle geteld”, Lukas 12 : 7a.

De allervoornaamste besluiten betreffen die van Gods VERKIEZING en VERWERPING, omvattend de PREDESTINATIE of VOORVERORDINERING.

We komen hier bij een allergewichtigst en ondoordringelijk stuk in Gods besluiten, dat velen tot ergernis bevonden wordt en daarom door hen verworpen wordt met de betuiging: is dat rechtvaardig en billijk, is dat een God van liefde, mensen te verwerpen?

Deze besluiten zijn ook dikwijls punten van bange bestrijding: „O, als ik toch niet zou uitverkoren zijn!” Hoe kan de vorst der duisternis vooral bekommerde zielen in dezwaarste benauwdheid en vertwijfeling brengen door in te werpen in hun hart: „Gij zijt geen uitverkorene, u bent een verworpene, want God hoort u niet!” Wijlen prof. Wisse verhaalde eens van een vrouw die de Heere vreesde, die bepaald werd bij de „schare, die niemand tellen kan”. Zij vroeg in haar bekommernis: ach, zou ik er nog bij kunnen? Zijn antwoord was: „Vrouwtje, dit getal staat vast, u kunt er niet meer bij, maar... het behoeft ook niet, want... u staat er al bij; het werk der genade in u is hiervan een bewijs”. Een treffend antwoord, al is het ook waar, dat zulke bekommerde zielen dat werk der genade wel eens niet kunnen bezien bij zichzelf en wat zij wel eens rijk mogen ervaren, dit later zo bestreden wordt, zodat zij het niet durven houden voor het echte werk des Heeren. Dan smeken zij met David: „Zeg Gij tot mijn ziel: Ik ben uw heil”.

Wat nu het stuk der VERKIEZING en VERWERPING zelf betreft, moeten we eerst de vraag beantwoorden wat verstaat u onder het besluit der verkiezing?

Het besluit Gods van eeuwigheid: sommigen uit het gevallen menselijk geslacht in Christus zalig te maken. Het besluit der verwerping: dat God van eeuwigheid heeft besloten, wie Hij in hun val en verderf laat liggen om hun zonde eeuwig te straffen. (Hand. 13 : 48; Rom. 9 : 23; Efeze 1 : 4a; Rom. 8 : 30; Rom. 9 : 22; Nederl. Geloofsbel. art. 16; Dordtse leerregels hfdst. I; Heidelb. Cat. Zond. 21.)

In de geschiedenis der kerk is door alle eeuwen een grote strijd gevoerd over deze predestinatie. Hoe heeft de kerk zich steeds moeten verweren tegen de dwalingen ten opzichte van dit stuk, dat toch „het cor ekklesia”, het „hart der kerk” is. De dwalingen komen uiteindelijk hierin uit, dat zij het zalig-worden geheel leggen in de hand van de mens zelf, de mens zelf kiest door zijn vrije wil.

Zo volgen de remonstranten het voetspoor van Pelagius ten aanzien van zijn leer over de vrije wil van de gevallen mens. Hun leer bedoelt een verkiezing te stellen UIT VOORGEZIEEN GELOOF EN GOEDE WERKEN. Dit standpunt komt hierop neer, dat God besloot, omdat Hij wist.

Nu zijn Gode wel Zijn werken bekend van eeuwigheid naar Hand. 15 : 18, maar die wetenschap Gods valt nooit buiten Gods besluit. God wist, omdat Hij besloot.

Wat betekent „uit voorgezien geloof en goede werken?” Dat God van eeuwigheid wist, wie er zouden geloven en goede werken doen. Is dit dan niet zo? Zou er iets buiten Gods wetenschap staan? Neen, maar de remonstranten leren, dat de mens uit zichzelf kan geloven en goed doen. Dit wist God en daarom besloot Hij die uit te verkiezen. Wat houdt dit in? Wel, dat Gods verkiezingsbesluit afhankelijk was van de mens, van zijn geloof. Maar de Schrift leert echter heel duidelijk, dat het geloof vrucht is van Goddelijke ver-

kiezing. Efeze 2 : 8: „Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof, en dat niet uit u, het is Gods gave”. Dordtse leerregels I/6: „Dat God sommigen in de tijd met geloof begiftigt, sommigen niet begiftigt, komt voort van Zijn eeuwig besluit”.

Efeze 1 : 11: „Hij werkt alle dingen naar de raad van Zijn wil”.

De remonstranten leren ook, dat de ZONDE de oorzaak is van de „verwerping”. Ook dit is onjuist, want dan zouden alle mensen verworpen moeten zijn. Neen. De oorzaak van de verkiezing en de verwerping ligt in GODS VRIJMACHTIGE SOEVEREIN WELBEHAGEN! „Het is niet desgenen, die wil, noch desgenen die loopt, maar des ontfermenden Gods”, Rom. 9 : 16.

De Roomse kerk is in haar beschouwing over de verkiezing semi-pelagiaans, d.w.z. de wil, de natuur van de mens is verzwakt. Met behulp van de genade kan de mens zelf goede werken doen. Arme leer, want ook zij laat het zalig-worden geheel afhangen van de mens.

De machtige invloed van het hedendaagse modernisme en van het Barthianisme doet haar verdervende kracht gelden door de totale verwerping van de verkiezing Gods tot zaligheid en van de „verwerping” tot het verderf. Zie terug bij les 40. Men spreekt ook van een „algemene verkiezing”. De Schrift leert echter klaar, dat de verkiezing gaat over met name bij God bekende personen: Rom. 9 : 13: „Jakob heb ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat”. Maakt deze leer geen „zorgeloze mensen”? Inderdaad zijn er zorgeloze mensen ten aanzien van de leer van vrije genade en Gods vrijmachtige verkiezing. Maar dat ligt niet aan de leer, maar aan de mensen zelf, omdat zij die leer misbruiken tot valse lijdelijkheid, terwijl de Bijbel toch ook zo duidelijk wijst op de verantwoordelijkheid van de mens. Doch hierover een volgende keer D.V.

Welk een rijke bron van vertroosting voor Gods kinderen, wanneer de Heere Zijn volk eens terug leidt naar de stilte der eeuwigheid en 't door het geloof dan mag roemen in die eeuwige verkiezende liefde Gods!

„De Heere is mij verschenen van verre tijden. Ja, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid”, Jer. 31 : 3.

Urk.

V. Leeuwen

Een opmerkelijk besluit

Tussen de artikelen over schepping en val, even in het voorbijgaan aandacht voor iets anders. In feite sluit dit andere meer aan bij onze bespreking van de vrouw en het kiesrecht.

Het opmerkelijk besluit, waarop we doelen, betreft namelijk de vrouw en het ambt. Het werd genomen j.l. zaterdag 17 augustus door de Gereformeerde Oecumenische Synode: „dat het de duidelijke leer van de Schrift is, dat vrouwen zijn uitgesloten van de regerende en lerende ambten”.

De meeste lezers zullen het weten, dat deze Gereformeerde Oecumenische Synode op dit ogenblik vergadert in Lunteren. Ook onze kerken maken via de afgevaardigden deel uit van deze synode.

In de acta van de Geref. Oecum. Synode van 1963, gehouden te Grand Rapids kunt u lezen, dat de Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland als wettig deelnemend lid ontvangen zijn.

Niet verhehlen wil ik u, dat ik nimmer enthousiast over het besluit om lid te worden van deze „synode” geweest ben. Ik zie liever deze richting niet uit. De ontwikkeling in de Geref. Kerken, zoals die vooral in de laatste jaren geopenbaard is, doet huiveren en — zonder te oordelen over alle ledenkerken van dit lichaam — is het toch wel zeker, dat de invloed van deze kerken binnen de Geref. Oecum. Synode in den regel groot is. Bovendien is hier het gevaar, dat we door deze synode zaken binnen onze kerken krijgen, die vreemd zijn

aan de begeerte van de brede massa van ons kerkvolk.

Duidelijk is dit reeds uitgekomen in de zaak van artikel 36 van de Ned. Gel. Belijdenis. Reeds negen jaar zijn er in onze kerken deputaten voor deze zaak. Niet het minst gaf de G. O. S. aanleiding voor de synode van onze kerken van 1959 om te gaan spreken over dit artikel. Zeker was er in 1937 een bezwaarschrift op onze synode, dat nooit afgehandeld is. Echter zijn er zoveel jaren verlopen, dat ieder in staat was om langs de kerkelijke weg bezwaren en verzoeken in te dienen.

Daarom kunnen wij het niet anders zien dan dat de Geref. Oecum. Synode in feite deze zaak aan het rollen heeft gebracht.

Een en ander geeft ons reden om met zeer veel reserve tegenover deze synode te staan. Echter is het besluit van de Geref. Oecum. Synode wat betreft de vrouw en het ambt niet bepaald overeenkomstig de wens van de Geref. Kerken in Nederland uitgevallen. We hebben hierboven reeds het besluit vermeld.

Het houdt dus niets anders in dan dat volgens de duidelijke uitspraken van de Heilige Schrift de weg voor de vrouw naar de kansel en de ouderlingenbank niet openstaat.

Ten aanzien van het diakenambt kwam men — twee dagen later — niet tot zo'n positieve uitspraak. Wel werden de ledenkerken vermaand de voorzichtigheid te betrachten.

Het eerste besluit werd blijkens het krantenverslag met een kleine meerderheid van stemmen genomen. Volgens ditzelfde verslag waren vooral de Amerikaanse Orthodox Presbyterian Church en de Free Church van Schotland gekant tegen de vrouw in het ambt. Er werd bij vermeld, dat dit besluit niet zou gevallen zijn, als de Indonesische afgevaardigden aanwezig waren geweest.

Dezen vierden namelijk hun onafhankelijkheidsdag in een nationale bijeenkomst, daartoe uitgenodigd door hun ambassade!

In ieder geval is de ontstemming zeer groot. Vooral de afgevaardigden van de Geref. Kerken in Nederland hebben van die ontstemming blijk gegeven.

Er is door een kommentaar in de pers gesproken over een opdringen van een konklusie door de tegenstanders van de vrouw in het ambt, zonder dat er achter deze konklusie studie staat. Zelfs is de synode verweten dat het genomen besluit doet denken aan de jongste encycieliek van de paus — over de „pil” dus. En dat laatste verwijt niet door de pers, maar door een lid zelf.

Trouwens, de Geref. Kerken hier te lande komen wel met eigen besluit over de vrouw in het ambt in een vreemde situatie terecht. Zelf hebben ze reeds voor enkele maanden besloten „om de ambten voor de vrouw open te stellen en haar daarin een volwaardige plaats te verlenen met een voor haar geëigende taak”. Dit besluit zou niet aanstonds uitgevoerd worden in afwachting van de Geref. Oecum. Syn., of liever in afwachting van eventuele nieuwe principiële argumenten van de zijde van de G.O.S. En nu heeft deze laatste synode besloten: geen toegang tot de kansel en tot de ouderlingenbank. Wat moet men nu in de Geref. Kerken? De vrouwen al gekozen, zelfs de namen al in de krant gestaan met de foto erbij. Hier en daar kwam zelfs een interview met de betreffende toekomstige(?) vrouwelijke ambtsdrager in de krant.

De grote haast om de vrouw in het ambt te krijgen via het synode-besluit gaat toch wel een zeer eigenaardige weg. Overigens ben ik er niet van overtuigd, dat deze haast door het besluit van de Geref. Oecum. Synode ook maar enigszins vertraagd zal worden. Het hek is van de dam. En die haast weet ook wel wat aan te voeren om door te zetten wat doorgezet moet worden: er zijn op de G.O.S. geen nieuwe principiële argumenten tegen de vrouw in het ambt naar voren gebracht. Waarom vraagt men om nieuwe principiële argumenten tegen de vrouw in het ambt? Voor wie beseft, dat men de oude principiële argumenten te voren verworpen heeft, is dit wel duidelijk.

Opmerkelijk is het dat gedurende bijna 2000

jaren het argument duidelijk geweest is: Gods Woord verbiedt de openstelling voor de vrouw van het bijzondere ambt in de kerk. Nu schijnt het ineens te zijn, dat gedurende eeuwen dit verkeerd verstaan is en de Geref. theologen van vroeger en later tijd zich vergist hebben in de verklaring van de betreffende gedeelten van Gods Woord. Maar het is wel heel treffend, dat men voor het wegedeneren van de teksten uit Gods Woord, die door de eeuwen verstaan zijn als tegen de vrouw in het ambt te getuigen, de toevlucht neemt tot de redenering van de „tijdgebondenheid”. Terwijl onze kerken ook naar deze dingen toegedreven worden, is het goed uit de geschiedenis, rondom het besluit van de Geref. Oecum. Synodelering te trekken.

D. Slagboom

Engelendienst

„Nou nou, dat is nog een hele wandeling” antwoordde Wiggert hierop. „Ik moet nog naar Huizen, dat is nog wel een stukje verder. Maar laat ik u toch wat geven. Toch wil ik je eerst nog zeggen vriend, dat ge op een zeer gevaarlijke weg zijt”.

„Welneen man! die weg is mij overbekend, ik vind de weg naar huis wel terughal is 't aarde donker”.

„Neen vriend” hernam Wiggert, Zo bedoel ik het niet. Gij zijt op de weg des verderfs met zulke plannen. En geen rover zal het koninkrijk der hemelen binnengaan. En nu zie ik je nog niet aan voor een rover, maar je bent op weg om er één te worden. Ga op die weg niet voort. 't Zou tot je eeuwig verderf en ondergang kunnen worden. En wat je plannen waren, daar zie ik niet van op. Ik was ook eerst tamelijk bevreesd, dat je niet veel goed in de zin had, maar...”

„U bevreesd! ? Dat zal toch nog wel loslopen als je met z'n drieën zijt”.

„Ja, toch was ik eerst bevreesd, maar mijn God, op Wien ik vertrouw, nam opeens alle vrees van mij weg. En wat die mannen betreft, ik wil je verzekeren, dat er zelfs niet één naast me gelopen heeft. Maar dit blijkt me thans duidelijk, dat de Heere Zijn engelen gezonden heeft om mij te bewaren en te beveiligen. De Heere heeft Zijn Woord en belofte waar gemaakt. Hij zal Zijn engelen van u bevelen, dat zij u bewaren in al uw wegen. God heeft mij bewaard tegen de minder mooie plannen, die gij ten opzichte van mij had be-raamd. Uit dankbaarheid aan mijn God, Die mij zo bewaard heeft, zal ik u iets geven, zodat ge voorlopig uit uw ergste nood wat geholpen kunt worden. Thans heeft de Heere u nog verhinderd uw plan uit te voeren, ge had een rover en moordenaar kunnen zijn. Denk er aan, we hebben met een alziend en alwetend God te doen. Eens zullen we rekenschap hebben af te leggen van al wat we gedaan hebben in het openbaar en in 't verborgene”.

Een forse, sterke kerel stond daar tegenover de kleine Wiggert. En toen Wiggert hem uit zijn goed gevulde beurs enkele guldens gaf, beefde de hand die het geld aannam. Was hij getroffen door dit alles? Zou 't nog ten goede uitlopen mede door dit voorval? God weet 't alleen. Wiggert heeft nooit meer iets van hem gehoord. De vreemde, die ontroerd enkele woorden stamelde, richtte zijn schreden op de weg terug naar Weesp.

Wiggert, vol over wat hem wedervaren was, kwam ongemerkt door Muiden heen op de weg die van Muiden naar Huizen leidt. Achter hem ligt nu al 't Muiderslot in 't zilverlicht van de maan stil te dromen van voorbijgeleden tijden. Wiggert droomde niet. 't Pas gebeurde kwam hem nog helderder voor de geest te staan dan zoëven. Ook 't gevaar waarin hij verkeerd had. Ja, 't gevaar ziet hij nu nog groter dan de almachtige bewarende hand des Heeren.

En dan is 't met zijn rust gedaan. Zo rustig hij was op de weg tussen Weesp en Muiden met een onbekende volger achter hem, maar met de Heere bij hem-zo onrustig werd hij nu, hoewel hij toch zo bijzonder de bewarende hand zijns Gods over hem had mogen ervaren. Erg verstandig was het niet je geldbeurs voor de dag te halen in tegenwoordigheid van dat

heerschap. Erg leep was het niet er nog bij te zeggen, dat je naar Huizen moest. Dat heerschap kon nog wel eens tot andere gedachten gekomen zijn, nu hij weet, dat je meer dan de enkele guldens hebt, die je hem gegeven hebt. En Wiggert, wat doe je nu tegen die sterke jonge vent, als die je zo meteen weer op de hielen zit? Dan zal hij toeslaan zonder zich te bedenken. Dan slaat hij je neer - dóód! Z'n gedachten vermenigvuldigden zich, maar 't waren angstgedachten. Hoorde hij daar achter hem in de verte al 't geluid van voetstappen? Van angst durfde hij al niet meer om te zien. Dan zette Wiggert het op een lopen. Maar in zo'n draf houdt hij het niet vol. Zo jong is hij niet meer. Hij moet minderen; wat gematigder draf dan maar, afgewisseld met tussenpozen van haastige snelle stappen.

Mat van 't zweet door inspanning en angst zag hij eindelijk de massieve oude toren van Huizen opdoemen. Na nog een kwartier ongeveer gejaagd te hebben gelopen, kwamen de huizen in 't zicht. Weldra bevond hij zich in de nauwe straatjes van het dorp. Dan pas waagde hij 't stil te staan en omte zien. Maar dan stond hij ook stil van verbazing en beschaming. 't Dorp lag in stille nachtrust. Geen voetstap die de nachtelijke stilte verstoorde. En hoe hij zich inspande, ook geen verwijderende voetstappen kon hij waarnemen. Zacht maanlicht overstroemde het hem zo vertrouwde dorp met zijn lage huisjes. Zwaar stak de massieve toren tegen de donkerblauwe, met fonkelende sterren bezaaide hemel af. Alles ademde vrede.

Wat heb ik mij door vrees laten vervoeren, sprak Wiggert bij zichzelf. Wat een wantrouwend schepsel ben ik. Ik, die zo kennelijk de bewarende hand des Heeren over mij heb ervaren. Heere wat een dwaas ben ik. Tussen Weesp en Muiden hebt gij mij beschermd- als of Gij het tussen Muiden en Huizen niet zou gekund hebben. Waar was mijn geloof en vertrouwen op mijn God?

Rustig, geheel nu tot zichzelf gekomen, betrad Wiggert zijn woning. En Wiggert, die alleen woonde, boog in de eenzaamheid zijn knieën. Hij dankte de Heere uit een verbroken hart voor de bijzondere bewaring en beveiliging hem geschonken. O, Heere, engelen in dienst, gediensstige geesten om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen. En dat voor één, die nog zo vol wantrouwen en met zondig ongelooft vervuld is. Als Wiggert dan z'n bed ingestapt is, slaapt hij spoedig in. Zo vol van 't goede hem door de Heere bewezen; zo klein en beschaamd vanwege z'n ongelooft en wantrouwen.

Drie slagen van de bronzen klok trillen de galmgaten uit van de eeuwenoude toren. Over de huizen en zijn slapende bewoners; over 't dorp en over de Eng met haar roggeakkers; over de Zuiderzee, wier golfjes 't zakkende maanlicht weerkaatsen.

Engelendienst voor de kinderen Gods. Voor zulken waarvan God weet hoe zwak van moed en hoe klein zij zijn van krachten.

Overgenomen uit OPEN VENSTERS, eerste jaargang, nr. 2.

Herinneringen

Het is al enige tijd geleden, dat wij een kleine bijdrage onder „Herinneringen” gaven in ons blad. Het vele werk, dat de administratie ons geeft, was mede oorzaak dat dit niet meer geschiedde. Een tweetal geschiedenissen zouden wij uit het verleden willen bespreken, waaruit duidelijk zal blijken, dat de Heere Zelf Zijn eigen werk kroont en openbaar maakt, en het kostelijke van het snode komt te onderscheiden.

Onze gedachten gaan weer terug naar de tijd, dat onze onvergetelijke Ds. Van Brummen onze gemeente diende.

Zij die hem hebben gekend, weten hoe getrouw hij was in het spreken, wanneer het ging over het persoonlijk bezit van de enige troost voor leven en sterven, zoals Zondag 1 van de Cat. ons dat leert.

Vele malen werd Ds. Van Brummen geroepen bij ernstige ziekbedden van hen, die niet tot de gemeente behoorden, wat juist reden voor hem was om daar heen te gaan, om te spreken

over de waarde van de ziel, die voor de eeuwigheid bestemd is.

Zo gebeurde het dat Ds. Van Brummen geroepen werd aan het ziekbed van een jong leven, dat naar het scheen een sterfbed zou worden.

Het ging van binnen bij haar spreken, dat zij zo niet voor God kon verschijnen. Zij had de laatste tijd geleefd zonder God in de wereld, zoals wij allen van nature leven, maar zij had ook uitwendig met God en Zijn dienst gebroken, hoewel zij in de waarheid was opgevoed. Ook van dit jeugdige leven, waar het van binnen onrustig werd, ging het verzoek naar Ds. Van Brummen of hij haar wilde bezoeken. De dominee stelde dit niet uit, maar gaf direkt gehoor aan haar verzoek. Wat heeft zij geweest over haar zondig leven, waar wij nu niet over zullen uitwijken.

Over de verschillende bezoeken zullen wij zwijgen, want daar gaat het ons niet om, wij willen alleen trachten aan te tonen, zoals wij begonnen zijn, dat de Heere *alleen* Zijn eigen werk kroont en openbaar maakt. Veel werd gesproken over dat ernstige ziekbed, wat vooral op ons jongeren indruk maakte. Wij hoorden, dat zij sprak van berouw over haar afgelegde levensweg, maar ook van gedane beloften dat, zo er beterschap mocht komen, het vernieuwde leven besteed zou worden in de dienst des Heeren. Het ging wel door een diepe weg. Het waren dagen, ja weken van hoop en vrees hoe het gaan zou, totdat eindelijk van enige vooruitgang gesproken kon worden.

Het was een wonder dat het jeugdige leven weer werd opgericht. Het meest voor haarzelf, dat de Heere haar niet weggenomen had, maar betoond had geen lust te hebben in haar dood, maar dat zij leven en zich bekeren zou. Welk een verwachting was er van dit gespaarde leven. Wij horen het Ds. Van Brummen nog zeggen: „Wij zullen het maar eens laten overwinteren”, wat wij vroeger vaak Gods kinderen hoorden opmerken.

Zo ging het ook hier. De herstelling van de zieke nam langzaam toe, totdat zij weer zover was om uit en in te gaan.

Waar was haar reis heen? Ik zie haar nog voor de geest naar Gods huis komen, waar zij enkele jaren niet meer geweest was. Van die stonde aan scheen het dat er een ware omkering in haar leven gekomen was, en dat het jeugdige leven was gespaard tot eer en verheerlijking van des Heeren naam.

Maar ach, hoe verliep het geheel anders dan verwacht was. God kroont Zijn eigen werk maar zal ook openbaar maken wat niet van Hem is.

Dat laatste was ook hier het geval.

Wat geschiedde?

Na enige tijd kwam er verslapping in het gaan naar Gods huis, totdat zij eindelijk het weer geheel naliel en terugkeerde zoals éénmaal Orpa deed, naar de wereld, en haar leven voortzette zoals zij dat voor haar ziekbed gedaan had.

Welk een ernstige prediking ging daar van uit.

Er zijn wat zogenaamde ziekbedbekerings gestrand, waar vervuld is het woord der Schrift, 2 Petr. 2 : 22.

Er kan zoveel schijn zijn, waar het ware leven, dat uit God is, ontbreekt. Maar daar tegenover kan er ook een eenvoudig leven zijn, waarin openbaar komt dat het door de Heere gewerkt is. En dat leven zal alleen juichen tot Gods eer, omdat de Heere Zijn eigen werk kroont en openbaar maakt.

Dat hopen wij D.V. in een andere geschiedenis aan te tonen.

v.d.L.

AALST - GELDERLAND CHR. MAVO

Gevraagd voor zo spoedig mogelijk

1. Leraar of lerares in volledige betrekking.
2. Leraar voor enkele uren tekenen.

Voor inl. en soll.: A. van Baalen, Vrijheidslaan 13, Brakel (Gld.). Telef. 04187-407.